

Investeren in de natuur (CHL)

(Ecosystemen)

Dagelijks kijken we hoopvol naar het weerbericht. "Hiervoor waarschuwden andere zeilers al", zucht Ivar. De harde tegenwind en regen zijn kenmerkend voor de Patagonische zomer. De Andes vangt namelijk alle depressies uit de zuidelijke Pacific op en dirigeert deze onze kant op. We wachten geduldig af, terwijl er een gierende tegenwind door het Beaglekanaal raast. In ons verschiet ligt ruim dertienhonderd nautische mijl, dwars door de onbewoonde wildernis van Chileens Patagonië.

Onderweg hebben we beperkte mogelijkheden om opnieuw te bevoorraden, dus moeten we het straks vooral doen met wat we aan boord hebben. Alle hoeken en gaten van onze boot zijn daarom gevuld met voedsel en brandhout voor de kachel. De komende etappe wordt de meest uitdagende tot nu toe. Tegelijkertijd wacht de spectaculaire natuur en een overvloed aan wilde dieren, dus we kijken ernaar uit om te vertrekken.

Herwilderd Yendegaia

Na twee weken wachten, verruilen we eindelijk Puerto Williams (de meest zuidelijke haven ter wereld) voor de ankerbaai van Yendegaia. Het land dat zich voor ons uitstrekt, werd ooit gekocht door de Amerikanen Douglas en Kristine Tompkins. Het was hun doel om het te beschermen en de natuur weer naar haar oorspronkelijke staat terug te brengen. Dankzij hun investering is het land ongerept gebleven en kan het nu herwilderden. Een paar jaar geleden schonken zij het aan de Chileense overheid en werd het een Nationaal Park. De uitgestrekte en ongerepte omgeving is overweldigend. We begrijpen wel waarom het echtpaar Tompkins dit gebied wilde beschermen.

De natuur op zijn best

De volgende weken zeilen we verder noordwaarts langs de Chileense kust. Vaak hebben we tegenwind en moeten we opkruisen. De voortgang is daarom traag en doet een beroep op ons uithoudingsvermogen. Maar de beloning is groot. Het uitzicht op machtige bergen waarvan witblauwe gletsjers druipen, is adembenemend. Talloze dieren zorgen voor een opperbeste stemming aan boord. Bultruggen, Noordse vinvissen, speelse dolfinen, verlegen pinguïns en nieuwsgierige zeehonden zwemmen regelmatig vlakbij onze boot. Bij elke ankerbaai verwelkomen een paar reuzenbooteenden ons, net voordat ze verwoed met hun korte vleugels klappen om weg te peddelen. We spotten otters, condors, albatrossen, koningsvissers en vele andere vogels. Niet eerder hebben we zo veel wilde natuur gezien. "Zo moet het er ook driehonderd jaar geleden uit hebben gezien, toen Fitzroy en Darwin hier op de Beagle zeilden", zegt Floris. "Ja", antwoordt Ivar "omdat veel gebieden Nationale Parken zijn, is het nog zo ongerept".

Prachtig Pumalín

Na drie maanden in de wildernis komen we weer dicht bij de bewoonde wereld. Maar voor het zover is, ankeren we nog in een goed beschutte baai bij Nationaal Park Pumalín. Ver boven de bossen steekt de besneeuwde top van de vulkaan Michinmahuida uit. Kristalhelder water stroomt uit beekjes de baai in en in de verte zien we een traditioneel houten huis. Het is alsof we in een schilderij terecht zijn gekomen.

Dat moet ook Douglas Tompkins gedacht hebben, want hier kocht hij in 1991 zijn eerste stuk land. De oprichter van modemerkt Esprit besloot destijds zijn aandelen te verkopen en het geld te investeren in de natuur. Hij en zijn vrouw Kristine, voormalig CEO van modemerkt Patagonia, stortten zich vervolgens op natuurbescherming. Ze richtten de Tompkins Conservation op en kochten grote stukken land in Chili en Argentinië met als doel de natuur te beschermen en herstellen. Toen Douglas in 2015 na een tragisch kajakongeluk overleed, zette Kristine de organisatie voort.

Net als Yendegaia is het park Pumalín recentelijk overgedragen aan Chili. "Waarom zouden ze dat eigenlijk doen?" vragen we ons hardop af. "Laten we het vragen!" oppert Floris. We zeilen verder naar Puerto Montt, laten onze boot in de haven achter en reizen naar het kantoor van de Tompkins Conservation in Puerto Varas.

Tompkins Conservation

In het statige pand ontmoeten we directeur Carolina Morgado. Met veel passie legt ze het doel van de organisatie uit. "Wereldwijd zien wij dat crises steeds groter worden, zowel op ecologisch als sociaal gebied. Denk aan de opwarming van de biosfeer, de economische onrust en de vernietiging van inheemse culturen. Maar de moeder van alle crises is wat ons betreft de wereldwijde uitsterving. Er verdwijnen razendsnel soorten door overbevissing, industriële landbouw en vernietiging van leefgebieden. Daar is weinig aandacht voor, terwijl een gezonde biosfeer volledig afhankelijk is van een rijke en vitale biodiversiteit."

We knikken instemmend en vragen wat ze concreet doen. Carolina vervolgt: "Om de oorzaken van de problemen aan te pakken, zijn veranderingen op cultureel, sociaal,

economisch en politiek terrein nodig. Wij kunnen een belangrijke bijdrage leveren door opnieuw waarde toe te kennen aan wildernis. Grootschalige, wilde natuur kan heel goed voor zichzelf zorgen, dat heeft zij gedurende miljarden jaren bewezen. Om daarbij te helpen creëren we beschermde parken, herstellen en herwilderen we natuur, en stimuleren we ecologische landbouw én activisme.”

"Aha, dus het is meer dan land aankopen", stelt Ivar vast. "Ja, het kopen is de makkelijkste stap", lacht Carolina. "Daarna verwijderen we hekken en herintroduceren we dieren die er vroeger leefden. En omdat de status 'Nationaal Park' op lange termijn de beste bescherming biedt, gaan we de samenwerking aan met de overheid. Wij overtuigen ze aangrenzende stukken land erbij te betrekken, zodat er aanzienlijk grotere Nationale Parken ontstaan." Een mooie vorm van publiek-private samenwerking, vinden we.

Investeren in de natuur

We hebben met eigen ogen gezien dat de inspanningen van de Tompkins Conservation indrukwekkende resultaten opleveren. Natuurlijk is er veel geld nodig om zoveel natuur te beschermen, maar het principe is ook op kleinere schaal toepasbaar. Of collectief via organisaties die voor dit doel zijn opgericht. Douglas Tompkins zei ooit "*If anything can save the world, I'll put my money on beauty.*" Na onze zeiltocht door de prachtige, oorspronkelijke natuur van Chileens Patagonië denken we dat hij weleens gelijk zou kunnen hebben.